1. Een natuurlijk of rechtspersoon wordt door een bepaling van een verordening rechtstreeks geraakt, wanneer zij in werkelijkheid is te beschouwen als een collectief besluit, genomen ten aanzien van met name genoemde adressaten.
2. Dat er ter uitvoering van zodanige bepaling door de nationale gezagsorganen uitvoeringshandelingen moeten worden verricht, neemt niet weg dat zij de natuurlijke of rechtspersonen waarop zij van toepassing is, rechtstreeks raakt, wanneer bedoelde uitvoering volkomen automatisch verloopt, te meer wanneer zij geen uitvoering van intermediaire nationale regelingen, doch alleen van het gemeenschapsrecht is.
3. Volgens artikel 14 van 's Raads verordening nr. 459/68 leidt aanvaarding door de Commissie van een toezegging van de exporteur dat hij zijn prijzen zal herzien, tot beëindiging van de anti-dumpingprocedure. Het is dus niet geoorloofd dat zulk een procedure zowel met een aanvaarding als voormeld wordt besloten als met een krachtens artikel 17 der verordening door de Raad genomen besluit tot definitieve inning van het bedrag, door de Commissie als voorlopig anti-dumpingrecht vastgesteld, waarvoor de betrokken exporteur zekerheid gesteld had.

   Het argument dat zulk een combinatie goede diensten zou kunnen bewijzen om op de nakoming der toezegging toe te zien en in geval van schending te kunnen optreden, kan niet worden aanvaard: met name volgens artikel 14, lid 2, sub d, van de verordening dient de Commissie in zodanig geval het in artikel 10 bedoelde onderzoek naar de feiten te hervatten.
4. Als de Raad ter verwezenlijking van een der doelstellingen van artikel 113 van het Verdrag eenmaal een algemene regeling heeft gegeven, staat het hem niet vrij in bijzondere gevallen van de aldus vastgestelde regelen af te wijken, aangezien zulks de legislatieve systematiek van de Gemeenschap zou ondergraven en ten koste zou gaan van de gelijkheid der justitiabelen voor de wet.
5. Volgens artikel 17 van verordening nr. 459/68 kan een besluit tot inning van de bedragen van zekerheidsstelling voor het voorlopige recht slechts tezamen met de instelling van een definitief anti-dumpingrecht worden genomen.

   Dit betekent met name dat de Commissie inning van de bedragen der zekerheidsstelling alleen kan voorstellen wanneer zij „een communautair optreden", dat wil zeggen de instelling van een definitief anti-dumpingrecht, voorstelt.

In zaak 118/77,

IMPORT STANDARD OFFICE (ISO) te Parijs, vertegenwoordigd door A. Simonard, advocaat te Parijs, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij E. Arendt, 34 B rue Philippe II,

verzoekster,

tegen

de RAAD VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, vertegenwoordigd door H.-J. Lambers, directeur van de Juridische Dienst van de Raad, als gemachtigde, bijgestaan door P.-F. Ryziger, advocaat bij de Conseil d'Etat en de Cour de Cassation, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij J. N. Van den Houten, Europese Investeringsbank, 2 Place de Metz,

verweerder,

en

FEBMA (Federation of European Bearing Manufacturers' Associations) te Frankfurt, vertegenwoordigd door D. Ehle, advocaat te Keulen, bijgestaan door R. l'Eleu, advocaat te Parijs, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij mevrouw J. Housse, deurwaarder, 21 rue Aldringen,

gevoegde partij,

waarin de vernietiging is gevorderd van verordning nr. 1778/77 van de Raad van 26 juli 1977 (PB L 196, blz. 1) houdende instelling van een anti-dumpingrecht op kogellagers en kegellagers, van oorsprong uit Japan,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt: H. Kutscher, president, J. Mertens de Wilmars en Mackenzie Stuart, kamerpresidenten, A. M. Donner, P. Pescatore, M. Sørensen, A. O'Keeffe, G. Bosco en A. Touffait, rechters,

advocaat-generaal: J.-P. Warner
griffier: A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop, de conclusies alsook de middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

I — Feiten en procesverloop

a) Verordenend kader

In 's Raads verordening nr. 459/68 van 5 april 1968 betreffende beschermende maatregelen tegen de toepassing van dumping en de toekenning van premies of subsidies door landen die geen lid zijn van de Europese Economische Gemeenschap (PB L 93/1), gewijzigd bij verordening nr. 2011/73 van de Raad van 24 juli 1973, PB L 206/3, is bepaald volgens welke modaliteiten en met inachtneming van welke procedure er anti-dumpingmaatregelen worden voorbereid. Tot het nemen van die maatregelen is de EEG bevoegd vanwege het feit dat de Lid-Staten in artikel 113 van het Verdrag ten deze hun eigen bevoegdheden hebben overgedragen. Het EEG-systeem is hetzelfde als dat van de anti-dumpingcode van de GATT, 1. UN Treaties Series, Vol. 651, nr. 840, blz. 321 e.v., 2. PB 1968, L 305/12.

In overeenstemming met de GATT-bepalingen is in artikel 2 der verordening vastgesteld dat, wil er op een produkt een anti-dumpingrecht worden geheven, a) er met betrekking tot dat produkt sprake van dumping moet zijn, terwijl b) het op de markt van de Gemeenschap brengen van het produkt een aanmerkelijke schade voor een gevestigde bedrijfstak van de Gemeenschap moet veroorzaken of dreigen te veroorzaken dan wel een aanzienlijke vertraging bij de oprichting van zulk een bedrijfstak. Volgens artikel 3 wil dumping zeggen dat de prijs van het produkt „bij uitvoer naar de Gemeenschap lager is dan de vergelijkbare prijs die bij normale handelstransacties gebruikelijk is ... in het land van oorsprong waaruit het produkt is uitgevoerd"; die omschrijving wordt nader uitgewerkt. In artikel 4 wordt het begrip schade omschreven.

De procedure wordt normaliter ingeleid door de indiening van een klacht, hetzij bij een Lid-Staat, hetzij bij de Commissie, door een natuurlijk of rechtspersoon of een vereniging (artt. 6 en 7). Een Lid-Staat kan de Commissie ook in het geweer doen komen (art. 8). Wordt de klacht serieus bevonden, dan gaat de Commissie in samenwerking met de Lid-Staten over tot een onderzoek naar de feiten, dat zowel de dumping als de schade betreft (art. 10, lid 1). In de verdere bepalingen van artikel 10 en in artikel 11 wordt het onderzoek nader geregeld. In zijn vierde lid bepaalt artikel 10 dat „de Commissie ... de klager en de kennelijk betrokken importeurs en exporteurs in de gelegenheid [stelt] kennis te nemen van alle ter zake dienende gegevens die voor de behartiging van hun belangen van betekenis zijn, voor zover deze ... niet vertrouwelijk zijn in de zin van artikel 11, en die de Commissie bij het anti-dumpingonderzoek gebruikt".

In de artikelen 12 en 13 is de instelling voorzien van een raadgevend „Comité", bestaande uit vertegenwoordigers van elke Lid-Staat, terwijl het voorzitterschap door een vertegenwoordiger van de Commissie wordt bekleed. Het overleg heeft onder meer betrekking op het bestaan van dumping en de marge daarvan, het bestaan van schade en de omvang daarvan, alsook de passende maatregelen om de gevolgen van de dumping te ondervangen.

Leidt het in het Comité gevoerde overleg tot de eenstemmig getrokken conclusie

dat er geen beschermende maatregel noodzakelijk is, dan wordt de procedure afgesloten. In de overige gevallen legt de Commissie een „verslag inzake het resultaat van het overleg" alsook een voorstel tot afsluiting van de procedure, aan de Raad voor. Als de Raad „met gekwalificeerde meerderheid van stemmen het voorstel ... goedkeurt, is de procedure afgesloten. Hetzelfde geldt indien de Raad niet binnen een maand een besluit heeft genomen of met gekwalificeerde meerderheid van stemmen de Commissie heeft verzocht het onderzoek naar de feiten te heropenen" (artikel 14, eerste lid).

In artikel 14, lid 2, letter a, is het volgende bepaald:

„Het voorgaande lid is eveneens van toepassing wanneer tijdens het onderzoek naar de feiten de exporteurs vrijwillig de verbintenis aangaan om hun prijzen zodanig te herzien dat de marge van dumping wordt opgeheven, dan wel om de uitvoer van de betrokken produkten naar de Gemeenschap te staken, mits de Commissie, na kennisneming van de in het Comité naar voren gebrachte standpunten, deze oplossing aanvaardbaar acht".

Bij 's Raads verordening nr. 2011/73 (PB L 206/3) is onder d, de navolgende bepaling toegevoegd:

„Wanneer de Commissie constateert dat de verplichting van de exporteurs omzeild wordt, niet wordt nagekomen of opgezegd is en dat dientengevolge beschermingsmaatregelen nodig kunnen zijn, stelt zij de Lid-Staten daarvan onmiddellijk in kennis en hervat zij het onderzoek naar de feiten in de zin van artikel 10".

De vertegenwoordigers van het uitvoerende land en de rechtstreeks betrokken partijen worden van de afsluiting van de procedure op de hoogte gesteld en behoudens in uitzonderingsgevallen moet er in het Publikatieblad mededeling van worden gedaan.

Naar luid van artikel 15 van verordening nr. 459/68 kan de Commissie „een voorlopige maatregel" nemen, bestaande in de vaststelling van een (percentage van een) anti-dumpingrecht, dat niet behoeft te worden betaald, maar waarvoor de importeurs zekerheid moeten stellen; het zal worden geïnd „overeenkomstig een later door de Raad krachtens artikel 17 te nemen besluit".

Wat er definitief met de voorlopige rechten gebeurt, is in artikel 17 als volgt geregeld:

„1. Wanneer uit de definitieve vaststelling van de feiten blijkt dat dumping en schade bestaan, en de belangen van de Gemeenschap een communautair optreden noodzakelijk maken, legt de Commissie, na kennisneming van de in het Comité naar voren gebrachte standpunten, een voorstel aan de Raad voor. Dit voorstel heeft eveneens betrekking op de in lid 2 bedoelde vraagstukken.

2. a) De Raad besluit met gekwalificeerde meerderheid van stemmen. Wanneer artikel 15, lid 1, werd toegepast, bepaalt de Raad, onverminderd het bepaalde in artikel 15, lid 2, in hoeverre het bij wijze van voorlopig recht gewaarborgde bedrag definitief wordt geïnd.

b) Tot definitieve inning van dit bedrag kan niet worden besloten indien uit de definitieve vaststelling van de feiten niet blijkt dat aanmerkelijke schade bestaat — en niet enkel een dreiging van aanmerkelijke schade of een aanmerkelijke vertraging bij de vestiging van een bedrijfstak — of dat een zodanige schade zou zijn veroorzaakt indien er geen voorlopige maatregelen zouden zijn toegepast".

De instelling der anti-dumpingrechten geschiedt bij verordening (artikel 19, lid 1). In artikel 20, lid 1, van verordening

nr. 459/68 is, overeenkomstig artikel 8, letter b, van de anti-dumpingcode van de GATT, bepaald dat bij aanduiding der produkten de leverancier moet worden vermeld. Volgens lid 2 van het artikel mag van deze regel slechts worden afgeweken wanneer het uit praktische overwegingen niet mogelijk is alle leveranciers te noemen.

De importeurs die wensen aan te tonen dat er met betrekking tot wel aan antidumpingrechten onderworpen produkten niet van dumping sprake is, beschikken over administratieve beroepsmiddelen (artikel 19, lid 4).

b) De feiten

In een akte van 15 oktober 1976 heeft de Committee of the European Bearing Manufacturers' Associations, een destijds geen rechtspersoonlijkheid bezittende vereniging waarbij de drie — Duitse, Engelse en Franse — beroepsorganisaties waren aangesloten, zich bij de Commissie beklaagd over de dumpingpraktijken van Japanse kogellagerfabrikanten.

Na overleg met de Lid-Staten heeft de Commissie op 9 november 1976 besloten een officiële anti-dumpingenquête in te stellen. Zij heeft de Japanse missie op de hoogte gebracht, vragenlijsten gestuurd naar alle bekende importeurs en exporteurs en in het Publikatieblad van 13 november 1976, C 268/2, het voorgeschreven bericht geplaatst.

Nadat de antwoorden op de vragenlijsten waren binnengekomen, heeft er op 18 en 19 januari 1977 een vergadering van de Europese en Japanse industriëlen plaats gehad, waar de wederzijdse ingenomen standpunten zijn toegelicht en verdedigd.

In haar verordening nr. 261/77 van 4 februari 1977 (PB L 34/60), waarvan de geldingsduur is verlengd bij 's Raads verordening nr. 944/77 (PB L 112/1), heeft de Commissie een voorlopig anti-dumpingrecht van 20 % ingesteld op kogellagers, kegellagers en delen en onderdelen daarvan van oorsprong uit Japan. Bedoeld recht is evenwel voor produkten, gefabriceerd en geëxporteerd door Nachi Fujikoshi Corp. en Koyo Seiko Co., Ltd., op 10 % gesteld.

Inmiddels heeft de Commissie in de maanden februari-april 1977 bij de Europese (Franse, Engelse, Duitse) dochtermaatschappijen van de Japanse vennootschappen een onderzoek ingesteld. Omdat die dochtermaatschappijen met de producerende vennootschap geassocieerd waren, is zij bij de berekening van de exportprijzen uitgegaan van de „prijs waartegen het ingevoerde produkt voor het eerst wordt wederverkocht aan een onafhankelijke koper" (art. 3, lid 3). Vanwege de grote verscheidenheid der aangeboden produkten, heeft zij voor iedere onderneming een lijst van representatieve produkten — met de gemiddelde prijs — opgesteld. Tenslotte zijn de vastgestelde prijzen verminderd met vaste percentages — ter berekening van de bij vergelijking met de binnenlandse prijzen aan te houden uitvoerprijs —.

Van 18 tot 28 april 1977 is in Japan bij de vier belangrijkste fabrikanten onder leiding van een groep experts van de Commissie en met medewerking van een boekhoudkundige, een expert uit het Verenigd Koninkrijk en een expert uit de Bondsrepubliek Duitsland, een enquête verricht.

Van eind mei tot eind juni 1977 hebben er tussen de Commissie en de Japanse kogellagerfabrikanten besprekingen over mogelijke toezeggingen ten aanzien van de prijzen plaats gehad. Nadat er vier weken was gediscussieerd, hebben de vier voornaamste Japanse fabrikanten zich op 20 juni 1977 schriftelijk verbonden de prijzen te verhogen.

Op 26 juli 1977 heeft de Raad, door vaststelling van verordening nr. 1778/77, houdende instelling van een antidumpingrecht op kogellagers en kegellagers, van oorsprong uit Japan, definitieve maatregelen genomen.

In artikel 1 der verordening is een definitief anti-dumpingrecht van 15 % ingesteld, met gelijktijdige schorsing van de toepassing ervan. In artikel 2 werd de Commissie opgedragen er, in samenwerking met de Lid-Staten, op toe te zien dat de belangrijkste Japanse producenten van kogellagers hun toezeggingen tot herziening van de prijs gestand deden; voorts zou de Commissie, mocht zij constateren dat de toezeggingen werden omzeild, niet werden nagekomen of waren opgezegd, na overleg met de Lid-Staten in het bij artikel 12 van verordening nr. 459/68 ingestelde raadgevende Comité, dat binnen vijf dagen zou worden bijeengeroepen, onmiddellijk een einde maken aan de schorsing van het definitieve recht.

Krachtens artikel 17, lid 2, a, van verordening nr. 459/68 is in artikel 3 van verordening nr. 1778/77 het volgende bepaald:

„De bedragen van de zekerheidsstelling voor het voorlopige recht krachtens de bepalingen van verordening (EEG) nr. 261/77, verlengd bij verordening (EEG) nr. 944/77, betreffende produkten die zijn vervaardigd en uitgevoerd door de volgende producenten, zullen definitief worden geïnd voor zover zij het in deze verordening vastgesteld recht niet overschrijden: Koyo Seiko Company Limited Nachi Fujikoshi Corporation, NTN Toyo Bearing Company Limited, Nippon Seiko KK."

Verordening nr. 1778/77 is op 3 augustus 1977 in het Publikatieblad geplaatst (L 196/1).

Op dezelfde datum heeft de Commissie de op 20 juni 1977 door de Japanse fabrikanten gedane toezeggingen aanvaard.

c) Onderwerp van geschil

Het beroep van verzoekster, die in Frankrijk uitsluitend gerechtigd is tot de invoer van kogellagers van het merk Nachi Fujikoshi, is tegen 's Raads verordening nr. 1778/77 gericht.

Zij betoogt dat de haar verweten dumping-praktijken — rechtens en getoetst aan de communautaire regelen — onvoldoende zijn komen vast te staan.

d) Procesvoering

Het beroepschrift is op 7 oktober 1977 ter griffie van het Hof ingeschreven.

Op daartoe strekkend verzoekschrift, ingeschreven op 4 november 1977, is aan de „Federation of European Bearing Manufacturers' Associations" (FEBMA) bij beschikking van het Hof van 30 november 1977 toegestaan zich aan de zijde van de Raad, verweerder, in het geding te voegen.

Bij memorie van 30 december 1977 heeft de Raad, optredende krachtens artikel 91 van het Reglement voor de procesvoering, het Hof verzocht zich, alvorens tot de behandeling van de zaak ten principale over te gaan, over de ontvankelijkheid van het beroep uit te spreken. De gevoegde partij en verzoekster hebben onderscheidenlijk op 15 februari 1978 en 6 maart 1978 hun opmerkingen inzake de exceptie van niet-ontvankelijkheid ingediend.

Op rapport van de rechter-rapporteur en de advocaat-generaal gehoord, heeft het Hof bij beschikking van 12 april 1978 besloten de exceptie van niet-ontvankelijkheid tegelijk met de zaak ten principale uit de wijzen.

Op rapport van de rechter-rapporteur en de advocaat-generaal gehoord, heeft het Hof besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

Evenwel heeft het Hof, krachtens artikel 21 van het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de EEG, verzoekster en de Commissie van de Europese Gemeenschappen om beantwoording van bepaalde vragen verzocht.

II — Conclusies van partijen

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

— „verordening" nr. 1778/77 van 26 juli 1977 te vernietigen — met alle daaraan rechtens verbonden gevolgen —.

Verweerder concludeert dat het den Hove behage:

— het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren;

— het ongegrond te verklaren — met alle eraan rechtens verbonden gevolgen —;

— verzoekster in de kosten te verwijzen.

De gevoegde partij concludeert dat het den Hove behage:

— het beroep niet-ontvankelijk, althans ongegrond, te verklaren;

— verzoekster in de kosten, die van de gevoegde partij daaronder begrepen, te verwijzen.

III — Middelen en argumenten van partijen

De ontvankelijkheid

In haar beroepschrift betoogt verzoekster dat zij — in de zin van artikel 173, tweede alinea, van het Verdrag — in haar verzoek kan worden ontvangen.

Verordening nr. 1778 dient — in het licht van 's Hofs jurisprudentie — als een beschikking te worden beschouwd. Dit volgt reeds uit verordening nr. 459/68 die, ondanks de bepaling van artikel 19 volgens welke anti-dumpingrechten bij verordening worden ingevoerd, in haar artikelen 15, lid 1, a, en 16, lid 1, met betrekking tot die invoering niettemin van een beschikking wordt gesproken.

De bestreden handeling raakt verzoekster — als uitsluitend gerechtigd tot de invoer in Frankrijk van kogellagers van het merk Nachi Fujikoshi, waarvan de als voormeld ingevoerde anti-dumpingrechten worden geheven — kennelijk rechtstreeks en individueel.

Bovendien werd verzoekster door de Commissie bij de anti-dumpingprocedure betrokken. De bestreden verordening is door de Commissie ook aan verzoekster betekend.

Zowel in zijn memorie betreffende de ontvankelijkheid als in zijn verweerschrift, betoogt de *Raad* dat de bestreden handeling verzoekster noch rechtstreeks noch individueel raakt.

De bestreden verordening is vastgesteld voor een objectief vastgestelde situatie van dumping op de markt van de Gemeenschap — en nadeel voor de Europese industrie —. De verordening is een maatregel van algemene strekking, geldende voor alle importeurs van door een anti-dumpingrecht getroffen waren. Zij richt zich tot de importeurs in abstracto — en niet op grond van een persoonlijke hoedanigheid welke hen onderscheidt van andere, op hetzelfde terrein werkzame ondernemingen —.

De categorie dergenen die in de Gemeenschap kogellagers invoeren is trouwens veel ruimer dan men voor mogelijk zou houden, de Raad becijfert het aantal dezer importeurs op 267.

Dat verzoekster een der ondernemingen is waar de Commissie haar enquête heeft verricht, bewijst niet dat zij door de bestreden handeling rechtstreeks wordt geraakt. Van het feit dat de Commissie haar — om redenen van hoffelijkheid — die handeling heeft medegedeeld, ontlenen zij geen bevoegdheid in de zin van artikel 173, tweede alinea.

Dat verzoekster in Frankrijk exclusief gerechtigd is tot de invoer van Nachi Fujikoshi-kogellagers, leidt er ook niet toe

dat die handeling haar individueel raakt. Eventueel door haar te betalen anti-dumpingrechten zijn niet verschuldigd op grond van een individuele kwaliteit of gedraging van verzoekster, doch alleen maar omdat zij waren invoert waarvan die rechten worden geheven; er wordt dus een volkomen objectieve maatstaf aangelegd.

De *gevoegde partij* betoogt dat de verordening een voor objectief omschreven situaties geldende maatregel is, die rechtsgevolgen sorteert ten aanzien van in hun algemeenheid en in abstracto omschreven categorieën van personen. Verzoekster heeft bij bestrijding van artikel 1 van verordening nr. 1778/77 ook geen enkel belang, zolang het anti-dumpingrecht krachtens artikel 2 is geschorst. Als die schorsing vanwege het feit dat Nachi haar verbintenis niet nakwam is beëindigd, raakt dat verzoekster op dezelfde wijze als iedere andere importeur.

Artikel 3 van verordening nr. 1778/77 raakt verzoekster niet individueel in voege als bedoeld in artikel 173 van het Verdrag. Tegen de heffing van een voorlopig recht kan zij zich trouwens eerst bij de nationale administratie en vervolgens bij de nationale rechter voorzien.

In haar conclusie van repliek betoogt *verzoekster* dat, wat de anti-dumpingbepalingen betreft, als algemene regel is te beschouwen verordening nr. 459/68, een normatieve handeling in de ware zin des woords, die in de bestreden handeling alleen ten aanzien van bepaalde produkten wordt toegepast.

Die toepassing gold niet voor 267 importeurs, doch slechts voor enkelen hunner, te weten enerzijds de dochtermaatschappijen van vier fabrikanten, anderzijds de enige onafhankelijke importeur — verzoekster —.

Zij wordt individueel geraakt omdat de enquête haar betrof. De bestreden verordening behoort tot een speciale categorie van maatregelen, welke alleen kunnen worden getroffen als de resultaten van zulk een enquête er aanleiding toe geven. Verzoekter wordt voorts — met name door artikel 3 van verordening nr. 1778/77 — rechtstreeks geraakt.

In antwoord op de opmerkingen van de gevoegde partij wijst verzoekster er voorts op dat zij tegen de verordening in haar geheel is opgekomen, omdat haar onderscheiden artikelen niet van elkaar kunnen worden losgemaakt. Haar procesbelang is gelegen in de omstandigheid dat er te haren laste voorlopige anti-dumpingrechten zijn berekend; aan definitieve inning van die voorlopige rechten valt slechts te denken wanneer de te heffen definitieve rechten helemaal vaststaan. De rechtsgeldigheid van artikel 3 is derhalve met die van artikel 1 verweven, hetgeen medebrengt dat verzoekster door elk van beide artikelen wordt geraakt. Met haar stelling dat verzoekster door artikel 3 niet individueel en rechtstreeks zou worden geraakt, is de gevoegde partij er glad naast.

In zijn conclusie van dupliek brengt de *Raad* de verordenende aard der bestreden handeling nogmaals ter sprake: zij zou berusten op een feit — dumping — en er zou geen waarde-oordeel in zijn uitgesproken over de gedragslijn van een of meer bepaalde ondernemingen. Een anti-dumpingrecht is niet te beschouwen als een jegens bepaalde ondernemingen genomen sanctiemaatregel, doch als een middel dat de gezagsorganen van de Gemeenschap bij de hand hebben om de markt weer normaal te doen functioneren.

Met betrekking tot de vraag of verzoekster rechtstreeks en individueel wordt geraakt, betoogt de Raad dat juist indien de bestreden handeling geacht zou moeten worden tegen bepaalde met name genoemde ondernemingen te zijn gericht, verzoekter in haar verzoek niet zou kunnen worden ontvangen, omdat zij niet tot de met name genoemde ondernemingen behoort — en de dumping zich op

een ander niveau dan dat van verzoekster heeft voorgedaan —.

Blijkens verzoeksters opmerkingen richt het beroep zich in de eerste plaats tegen artikel 3 en tegen de eventueel door de nationale gezagsorganen te nemen uitvoeringsmaatregelen. Maar ter zake van nationale uitvoeringshandelingen kan zij zich niet tot de gemeenschapsrechter wenden.

De *gevoegde partij* bestrijdt de door verzoekster ingeroepen „ondeelbaarheidstheorie". Verzoekster wordt door artikel 3 der bestreden handeling niet rechtstreeks geraakt, zolang zij niet stelt zelf het — te innen — voorlopig recht te hebben betaald. A fortiori wordt zij niet individueel èn rechtstreeks geraakt: de verordening geldt voor iedere importeur der betrokken produkten. Het gaat niet aan te stellen dat de individuele of verordenende aard van een handeling afhankelijk zou zijn van het aantal personen dat erdoor kan worden geraakt.

De zaak ten principale

Ten principale komt *verzoekster* tegen de bestreden handeling op met de middelen: schending van het Verdrag c.q. enige uitvoeringsregeling van het Verdrag en détournement de pouvoir.

1) Schending van het Verdrag

Zowel de algemene rechtsbeginselen als basisverordening nr. 459/68 zouden zijn geschonden.

a) Schending van algemene rechtsbeginselen

Naar algemene rechtsbeginselen mag er geen voorwaardelijke veroordeling worden uitgesproken tenzij de mogelijkheid daartoe met zoveel woorden is voorzien. Gemeenschapsrechtelijk moet derhalve aan de Raad het recht worden ontzegd om — zoals hij meende te mogen doen — een definitief anti-dumpingrecht onder een opschortende voorwaarde in te voeren, nu noch in het Verdrag zelf noch in een normatieve handeling, bij voorbeeld in een basisverordening, een daartoe strekkend machtigingsvoorschrift te vinden is.

Verweerster en de *gevoegde partij* antwoorden dat de invoering van een antidumpingrecht in de eerste plaats als een beleidsbeslissing — en geenszins als een sanctiemaatregel — is te beschouwen. Om tot het nemen of achterwege laten van zulk een maatregel te kunnen beslissen, moet men over een ruime mate van discretionaire bevoegdheid beschikken. De invoering van een voorshands geschorst recht staat — als een der wijzen waarop het anti-dumpingrecht kan worden toegepast — de Raad vrij.

In haar conclusie van repliek betoogt *verzoekster* dat de gezagsorganen van de Gemeenschap door de in casu gevolgde gedragslijn het beginsel der rechtszekerheid hebben geschonden. Uit de basisverordening — en met name uit artikel 17 — volgt dat er, op het terrein der anti-dumpingrechten, tussen de invoering van definitieve rechten en de definitieve heffing van voorlopige rechten een nauw verband bestaat. Tot de definitieve heffing van voorlopige rechten bestaat slechts aanleiding bij voortgezette inbreuken — en het aangaan van overeenkomsten dient logischerwijze mede te brengen dat ervan wordt afgezien —.

De gezagsorganen van de Gemeenschap stonden voor het volgende dilemma: gezien de aangegane verbintenis, konden zij billijkheidshalve geen definitieve rechten invoeren; en zonder invoering van definitieve rechten konden zij ook geen definitieve heffing van voorlopige rechten gelasten. Toen hebben zij slim willen zijn en, om voor de definitieve heffing van voorlopige rechten een handvat te vinden, definitieve rechten onder opschortende voorwaarden ingevoerd, maar die slimmigheid ging ten koste van de rechts-

zekerheid der ondernemingen. De stelregel dat: wie het meerdere kan het mindere mag, gaat niet op.

In zijn conclusie van dupliek betoogt de *Raad* dat het beginsel der rechtszekerheid in casu niet is geschonden; dat beginsel zou voor andere situaties gelden. Het verwijt zich met het oog op de definitieve heffing van het voorlopige recht van een slimmigheid te hebben bediend, komt erop neer dat aan het invoeren van produkten met behulp van dumpingpraktijken geen gevolgen verbonden mogen worden wanneer de exporteur zich tegen het einde van de enquête, juist voor de invoering van een definitief recht, verbindt de marge van dumping te doen verdwijnen.

Als de Commissie volgens artikel 14, lid 2, a, van de basisverordening de procedure kan afsluiten, mag zij zich ook met een voorstel tot de Raad wenden wanneer in haar vaststellingen besloten ligt dat met het oog op de belangen van de Gemeenschap een communautair optreden noodzakelijk is.

De *gevoegde partij* betoogt nogmaals dat in anti-dumpingrechten geen sanctie besloten ligt.

b) Niet-inachtneming van de in basisverordening nr. 459/68 voorziene verdeling van bevoegdheden tussen Raad en Commissie

Die verdeling brengt volgens *verzoekster* mede, dat alleen de Raad definitieve antidumpingrechten mag opleggen — de Commissie zou slechts in uitzonderingsgevallen in het geweer komen, namelijk alleen als het erom gaat de Raad bij de vaststelling van de dumpingmarge bij te staan c.q. een voorlopige maatregel op te leggen —.

In artikel 2, lid 1, der bestreden verordening kon dan ook aan de Commissie zeer wel worden opgedragen de nakoming der verbintenissen (toezeggingen) nauwlettend in het oog te houden, maar als het de Commissie vrijstaat om *zonder heronderzoek* rechtstreeks tot schorsing over te gaan, worden haar veel verdergaande bevoegdheden toegekend dan in de basisverordening — en komt men rechtstreeks in botsing met artikel 14, lid 3, van verordening nr. 459/68 —. Volgens de procedure in de basisverordening voorzien kan niet-nakoming van de verbintenis slechts worden vastgesteld — en kunnen deswege slechts sanctiemaatregelen worden genomen — *nadat de Commissie de feiten opnieuw heeft onderzocht.* Die bepaling wordt in de artikelen 1 en 2 van de bestreden verordening niet nageleefd.

In antwoord hierop betoogt de *Raad* allereerst dat deze grief een onzedelijke en ongeoorloofde oorzaak heeft: het gaat er in feite om voor het geval van schending der verbintenis door de Japanse producenten te voorkomen dat er opnieuw anti-dumpingrechten worden geheven.

Volgens de *Raad* en de *gevoegde partij* mist het alleen voor een afgesloten procedure geschreven artikel 14 in casu toepassing. De Commissie heeft de procedure juist niet afgesloten — omdat aan de toezeggingen geen terugwerkende kracht toekwam, terwijl zij ok geen onmiddellijke beëindiging der dumping inhielden —.

Weliswaar had de Raad de commune procedure kunnen volgen en de Commissie kunnen verzoeken zich in geval van nietnakoming der toezeggingen tot hem te wenden. Zulk een procedure zou evenwel omslachtig en geenszins eenvoudig zijn geweest; vandaar dat men op het idee is gekomen dat de Raad zijn bevoegdheden tot beëindiging van de schorsing aan de Commissie zou overdragen, hoedanige door praktische noden ingegeven overdracht de toets van artikel 155 van het Verdrag kon doorstaan.

In haar conclusie van repliek betoogt *verzoekster* dat artikel 14, lid 2, d, toepasselijk blijft, ook al is de procedure afgeslo-

ten door een beschikking van de Raad waarbij — als in casu — de toezeggingen in aanmerking zijn genomen. De Raad kon de „procedure van het commune recht" niet naast zich neerleggen. Dat zulk een procedure omslachtig is, is geen reden haar te miskennen.

Waar een voorwaardelijk recht in een recht-zonder-meer moest worden omgezet, werden door delegatie van bevoegdheden aan de Commissie de grenzen van het begrip uitvoering — en derhalve de in artikel 155 van het Verdrag gestelde grenzen — overschreden.

Zij betwist dat de regel „nemo auditur suam turpitudinem allegans" — waar het Hof in zijn jurisprudentie trouwens niets van wil weten — op haar grief kan worden toegepast.

In zijn conclusie van dupliek blijft de *Raad* zich op het standpunt stellen dat verzoekster krachtens de regel „nemo auditur . . ." niet in haar grief kan worden ontvangen. Ook blijft de Raad erbij dat artikel 14, lid 2, d, van basisverordening nr. 459/68 in casu toepassing mist; in het stadium der toezeggingen kon de Raad de schorsing van de toepassing van het anti-dumpingrecht trouwens bezwaarlijk achterwege laten (althans wat betreft de periode na de prijsverhogingen).

c) Schending van artikel 19, lid 3, van de basisverordening

Het stelsel van de artikelen 1 en 2 der bestreden verordening komt in strijd met deze bepaling, volgens welke een anti-dumpingrecht de geconstateerde marge van dumping of in geval van instelling van een voorlopig recht, de voorlopig vastgestelde marge van dumping niet mag te boven gaan. Bedoeld stelsel kan medebrengen dat er wegens niet-nakoming van toezeggingen, verband houdende met lagere marges van dumping, anti-dumpingrechten van 15 % worden toegepast.

Ook met betrekking tot deze grief vraagt de *Raad* zich in zijn verweerschrift af of verzoekster er, gezien de regel „nemo auditur . . .", wel in kan worden ontvangen. Verzoekster heeft bij deze grief, naar de huidige stand van zaken ook geen enkel belang; zij draagt een zuiver hypothetisch karakter.

De *Raad* en de *gevoegde partij* achten het middel bovendien nauwelijks gegrond; gevallen als door verzoekster bedoeld kunnen zich bij de toepassing van definitieve rechten te allen tijde voordoen —. Aan belanghebbenden staat in zulke gevallen de rechtsweg van artikel 19, lid 4, van verordening nr. 459/68 open.

In haar conclusie van repliek houdt *verzoekster* vol dat zij er belang bij heeft zich van de grief te bedienen. Zij kan de onrechtmatigheid van het systeem trouwens aantonen aan de hand van de ongebruikelijke consequenties waartoe het leidt.

Gezien de overige, onderling tegenstrijdige argumenten van de Raad vraagt men zich trouwens af of men logischerwijze niet beter een eventuele schending der toezeggingen had kunnen afwachten, om vervolgens — aan de hand van de alsdan gebleken dumpingmarge — en daarvan kennis dragende — tot invoering van definitieve rechten over te gaan.

In zijn conclusie van dupliek betoogt de *Raad* dat de grief, gezien de Franse jurisprudentie, als een ondeugdelijk middel is te beschouwen en dat 's Raads argumenten niet onderling tegenstrijdig zijn.

Volgens de *gevoegde partij* leert de ervaring dat verzoeksters hypothesen een zuiver theoretisch karakter dragen.

d) Schending van artikel 19, lid 2, a, van de basisverordening

In strijd met die bepaling sorteert volgens verzoekster een opheffing van de schorsing als in artikel 2 der bestreden verordening voorzien, terugwerkende kracht, immers een in vervulling gegane voorwaarde werkt — volgens de algemene beginselen van het burgerlijke recht — terug.

De *Raad* en de *gevoegde partij* antwoorden dat er in deze grief ten onrechte van wordt uitgegaan dat de privaatrechtelijke gevolgen van de aan een verbintenis gestelde opschortende voorwaarde zouden kunnen worden gelijkgesteld met die welke intreden wanneer de overheid de gevolgen van een door hem genomen beslissing opschort. Waar de hierbedoelde schorsing bij artikel 1 der bestreden verordening gelast was, wil haar beëindiging slechts zeggen dat bedoelde rechten zullen worden geheven van waren die na de beëindiging der schorsing worden geïmporteerd.

a) Détournement de pouvoir

Dat verordening nr. 1778/77 een echte strafbedreiging — met schorsing — inhoudt, is als détournement de pouvoir te beschouwen, en de daarmede begane onrechtmatigheid draagt, gezien de toezeggingen, een nog ernstiger karakter.

Alle procedures welke de Commissie in het verleden krachtens de basisverordening heeft aangespannen, zijn (op een na) gestaakt en hebben niet tot een beschikking van de Raad geleid, hetgeen stellig zijn oorzaak heeft gevonden in het feit dat de gezagsorganen van de Gemeenschap in de toezeggingen der betrokkenen dat zij hun prijzen zouden herzien, aanleiding hebben gevonden de waarborgsommen (voorlopig recht) uit handen te geven.

In het enige uitzonderingsgeval (verordening nr. 316/77 van de Raad van 14 februari 1977, PB L 45, blz. 4) is er bij gebreke van een tot prijsherziening strekkende toezegging een definitief antidumpingrecht ingesteld.

Uit dat uitzonderingsgeval mag a *contrario* worden afgeleid dat er in casu kennelijk sprake is van détournement de pouvoir.

De *Raad* ziet niet in waarin het gestelde détournement de pouvoir zou hebben bestaan. De voorheen door de Commissie gevolgde gedragslijn bindt haar niet in het minst en belet haar niet haar beleid te wijzigen.

Verzoekster houdt staande dat de definitieve heffing van voorlopige rechten in de basisverordening aan de oplegging van definitieve rechten verbonden is, maar van bedoelde oplegging kan slechts sprake zijn wanneer de inbreuk voortduurt. Dit is hier niet het geval, zodat er détournement de pouvoir is begaan.

De *Raad* wijst er in zijn conclusie van repliek op dat het middel, zoals het werd ontwikkeld, er geheel anders uitziet dan het middel dat in het beroepschrift te vinden was. Het aldus opgeworpen „nieuwe" middel is niet meer dan een bewering. Op de dag waarop 's Raads beschikking werd genomen, hadden de Japanse ondernemingen zich stellig tot verhoging van hun prijzen verbonden, maar die toezeggingen golden alleen de toekomst, zodat de dumping op de dag waarop verordening nr. 1778/77 werd vastgesteld, voortduurde. De schorsing van het ingestelde recht was dus een gunst.

IV — Mondelinge behandeling

De zaak is ter terechtzitting van 10 en 11 januari 1979 door partijen bepleit.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 14 februari 1979 zijn conclusie genomen.

In rechte

1 Op 8 oktober 1977 heeft verzoekster Import Standard Office te Parijs (hierna te noemen: ISO) zich met een tegen de Raad gericht beroepschrift ex artikel 173 van het Verdrag, ingekomen op 7 oktober 1977, tot het Hof van Justitie gewend. Verzoekster wenst verordening nr. 1778/77 van de Raad van 26 juli 1977 houdende instelling van een anti-dumpingrecht op kogellagers en kegellagers, van oorsprong uit Japan (PB L 196, blz. 1), te zien vernietigd.

2 Bij verzoekschrift van 4 november 1977 heeft de Federation of European Bearing Manufacturers' Associations (FEBMA) verzocht zich aan de zijde van de Raad, verweerder, in het geding te mogen voegen, welk verzoek bij beschikking van het Hof van 30 november 1977 is ingewilligd.

3 Sinds het begin van het jaar 1977 heeft de Commissie krachtens artikel 10 van verordening nr. 459/68 van de Raad van 5 april 1968 betreffende beschermende maatregelen tegen de toepassing van dumping en de toekenning van premies of subsidies door landen die geen lid zijn van de Europese Economische Gemeenschap (PB L 93, blz. 1) een onderzoek naar de feiten ingesteld, teneinde vast te stellen of er inderdaad beschermende maatregelen dienden te worden genomen tegen dumping van de zijde van de Japanse producenten van kogellagers en kegellagers.

4 Krachtens artikel 10 juncto artikel 15 van genoemde verordening nr. 459/68 heeft zij — in haar verordening nr. 261/77 van 4 februari 1977 (PB L 34, blz. 10) — een voorlopig anti-dumpingrecht van 20 % ingesteld — voor twee producenten werd het op 10 % bepaald — en wel op kogellagers, kegellagers en delen en onderdelen daarvan van oorsprong uit Japan; bij verordening nr. 944/77 van de Raad van 3 mei 1977 (PB L 112, blz. 1) is het — krachtens artikel 16 van basisverordening nr. 459/68 — „verlengd".

5 Tijdens de door de Commissie ingeleide procedure hebben de vier belangrijkste Japanse producenten zich in de zin van artikel 14, lid 2, van verordening nr. 459/68 vrijwillig verbonden hun prijzen zodanig te herzien dat de marge van dumping wordt opgeheven; die op 20 juni 1977 schriftelijk aangegane verbintenissen leidden tot een verhoging van hun exportprijzen met 20 %.

6 Vervolgens is er bij 's Raads verordening nr. 1778/77 van 26 juli 1977 krachtens artikel 17 van verordening nr. 459/68 een definitief anti-dumpingrecht van 15 % ingesteld voor de betrokken produkten; evenwel is de toepassing van dat recht geschorst en met betrekking tot de produkten, vervaardigd en uitgevoerd door de vier belangrijkste Japanse producenten, bepaald dat de bedragen van de zekerheidsstelling voor het voorlopig recht bedoeld in verordeningen nrs. 261/77 en 944/77 definitief zouden worden geïnd.

7 Als onbetwist staat vast dat ISO in Frankrijk exclusief gerechtigd is tot de invoer der omstreden kogellagers van het merk Nachi Fujikoshi (hierna te noemen: Nachi), een van de vier belangrijkste Japanse producenten.

De ontvankelijkheid van het beroep

8 De Raad heeft een exceptie van niet-ontvankelijkheid opgeworpen: de bestreden handeling is volgens de Raad een verordening, waarvan door verzoekster geen vernietiging krachtens artikel 173, tweede alinea, van het Verdrag mag worden gevorderd.

9 Van een in de vorm van een verordening genomen beschikking zou geen sprake zijn; verordening nr. 1778/77 zou, materieel gezien, een algemene regeling geven voor alle betrokken produkten van oorsprong uit Japan en zulk een regeling moest volgens artikel 19, lid 1, van 's Raads verordening nr. 459/68 van 5 april 1968 betreffende beschermende maatregelen tegen de toepassing van dumping en de toekenning van premies of subsidies door landen die geen lid zijn van de EEG (PB L 93, blz. 1) bij verordening worden vastgesteld.

10 Verzoeksters hebben in antwoord hierop betoogd dat de bestreden handeling, ofschoon in algemene bewoordingen vervat, in feite alleen tegen Nachi Fujikoshi en drie andere Japanse ondernemingen, producenten van de betrokken produkten (hierna te noemen: de belangrijkste producenten) en hun dochtermaatschappijen in de Gemeenschap gericht zou zijn.

11 Het aan de vaststelling van verordening nr. 1778/77 voorafgegane onderzoek zou beperkt zijn gebleven tot de naspeuringen, bij de Europese dochtermaatschappijen en exclusieve importeurs en vervolgens bij de belangrijkste producenten in Japan verricht.

12 Dat het ten deze om een concrete maatregel gaat, zou ook blijken uit de omstandigheid dat de toepassing der ingestelde anti-dumpingrechten in artikel 1, lid 2, is geschorst, welke schorsing in de beide voorlaatste overwegingen van de considerans is gemotiveerd met de omstandigheid dat de vier belangrijkste Japanse producenten zich hadden verbonden hun toekomstige prijzen te herzien.

13 Voorts zou de concrete aard van bedoelde maatregel blijken uit het feit dat in artikel 3 van verodening nr. 1778/77 een definitieve inning van de bedragen van de zekerheidsstelling voor het voorlopige recht slechts voorzien is voor produkten, vervaardigd en uitgevoerd door de belangrijkste producenten.

14 Waar de bestreden behandeling in feite alleen de belangrijkste producenten en hun dochtermaatschappijen en exclusieve importeurs betreft, zou zij als een in de vorm van een verordening genomen beschikking moeten worden beschouwd.

15 Vastgesteld zij dat er tussen Nachi Fujikoshi en ISO een zo nauw associatief verband bestaat, dat de Commissie bij het onderzoek naar de feiten aanleiding heeft gevonden om, wat de uitvoerprijzen betreft, de bijzondere bepalingen van artikel 3, lid 3, van basisverordening nr. 459/68 op hen toe te passen.

16 Het mag er derhalve voor worden gehouden dat ISO door de maatregelen die met name waren bedoeld voor de produkten van Nachi Fujikoshi — en die produkten rechtstreeks en individueel raakten — ook zelf rechtstreeks en individueel werd geraakt.

17 In verordening nr. 1778/77 zijn drie bepalingen van wezenlijk belang:

— artikel 1, waarin voor de betrokken produkten, van oorsprong uit Japan, een definitief anti-dumpingrecht van 15 % is ingesteld, van welk recht de toepassing, onverminderd artikel 2, is geschorst;

— artikel 2, waarin het toezicht op de naleving van de toezeggingen van de belangrijkste Japanse producenten is geregeld — en de Commissie is gemachtigd een einde aan de schorsing te maken, indien zij constateert dat de toezeggingen worden ontdoken, niet worden nageleefd of zijn ingetrokken —;

— artikel 3, volgens hetwelk de bedragen van de zekerheidsstelling voor het voorlopige recht krachtens de voorafgegane verordeningen voor produkten vervaardigd door de belangrijkste producenten, worden geïnd.

18 Voor een beoordeling van de ontvankelijkheid van het beroep dienen deze drie artikelen afzonderlijk te worden besproken.

19 Blijkens de beide voorlaatste overwegingen van de considerans van verordening nr. 1778/77 is de in artikel 1, lid 2, bedoelde schorsing van het definitieve anti-dumpingrecht voorzien omdat „de vier belangrijkste Japanse producenten de Commissie hebben toegezegd ... hun toekomstige prijzen te herzien".

20 Op grond van de overweging „dat het evenwel noodzakelijk is dat de Commissie nauw toezicht houdt op het nakomen van de genoemde toezeggingen en onmiddellijk tot actie overgaat indien er sprake is van enige inbreuk of ontduiking of indien de toezeggingen worden ingetrokken" is in artikel 2 der verordening bepaald dat de Commissie „in samenwerking met de Lid-Staten ... er nauwlettend op [zou] toezien of de belangrijkste Japanse producenten van kogellagers hun toezeggingen om hun prijzen te herzien naleven" en, indien zij constateert „dat deze toezeggingen worden ontdoken, niet worden nageleefd of zijn ingetrokken ...onmiddellijk een einde [zou] maken aan de schorsing ...".

21 Daargelaten hoe de instelling van een geschorst anti-dumpingrecht in andere gevallen kan worden aangemerkt, blijkt de omstreden maatregel dus te zijn bedoeld om met behulp van een bijkomende sanctie voor een strikte naleving van bedoelde toezeggingen te zorgen.

22 Ofschoon in algemene bewoordingen vervat, heeft artikel 1 derhalve in feite alleen betrekking op de belangrijkste Japanse producenten, Nachi daaronder begrepen, die zich schriftelijk hadden verbonden tot herziening van hun prijzen, zodat zij door het artikel rechtstreeks en individueel worden geraakt.

23 Ook in haar tegen de artikelen 1 en 2 gerichte beroep kan verzoekster derhalve worden ontvangen.

24 Voor zover verzoekster zich keert tegen artikel 3, zij met betrekking tot de ontvankelijkheid van het beroepschrift opgemerkt, dat in bedoelde bepaling een ten aanzien van een bepaalde groep van adressaten genomen besluit is vervat.

25 Weliswaar raakt de inning van de bedragen van de zekerheidsstelling voor het voorlopig anti-dumpingrecht naar haar aard rechtstreeks iedere importeur op wiens importen van de omstreden produkten zulke rechten van toepassing waren, doch juist artikel 3 betreft niet alle importeurs, doch alleen degenen die de produkten van de met name genoemde vier belangrijkste Japanse producenten hebben ingevoerd.

26 De Raad en de gevoegde partij hebben gesteld dat de importeurs alleen door uitvoeringshandelingen van de nationale gezagsorganen rechtstreeks worden geraakt, zodat zij zich — desnodig — tot de bevoegde nationale rechter dienen te wenden, doch dit betoog houdt een miskenning in van het feit dat bedoelde uitvoering volkomen automatisch verloopt — en bovendien geen uitvoering van intermediaire nationale regelen, doch alleen van het gemeenschapsrecht is —.

27 Bedoelde importeurs worden derhalve door artikel 3 van verordening nr. 1778/77 rechtstreeks en individueel geraakt, zodat ISO als exclusief tot de invoer van Nachi's produkten gerechtigde importeur, in haar beroep kan worden ontvangen.

De zaak ten principale: de gevorderde vernietiging

28 Met betrekking tot de artikelen 1 en 2 van verordening nr. 1178/77 heeft verzoekster met name betoogd dat er volgens verordening nr. 459/68 niet een definitief anti-dumpingrecht mag worden ingesteld met gelijktijdige aanvaarding van de toezeggingen der betrokken producenten dat zij hun prijzen zullen herzien.

29 De Raad en de gevoegde partij hebben hiertegenover als hun mening te kennen gegeven dat de bestreden verordening niet slechts op de basisverordening berust, doch ook op artikel 113 van het Verdrag, waaraan de Raad de bevoegdheid ontleent om in geval van dumping maatregelen ter bescherming van de handel te nemen, hetgeen zou medebrengen dat de Raad ook — buiten verordening nr. 459/68 om — een regeling ad hoc zou mogen geven.

30 De Raad zou moeten worden geacht in casu van die bevoegdheid gebruik te hebben gemaakt.

31 Voorts had de Commissie bij onderzoek een voor de industrie der Gemeenschap schadelijke marge van dumping — van tenminste 15 % — vastgesteld,

terwijl Nachi met haar toezegging stilzwijgend een marge van dumping van 20 % erkend had; naar de mening van Raad en gevoegde partij zou het derhalve weinig bevredigend zijn, indien het onderzoek bij niet-nakoming van de toezegging zou moeten worden overgedaan en men heeft het juister geacht in zodanig geval de schorsing van het — op grond van volkomen vaststaande feiten ingestelde — definitieve recht te beëindigen.

32 Volgens artikel 14, lid 1, van basisverordening nr. 459/68, zoals gewijzigd bij 's Raads verordening nr. 2011/73 van 24 juli 1973 (PB nr. L 206, blz. 3) „wanneer ... blijkt dat geen enkele beschermende maatregel noodzakelijk is" ... „de procedure afgesloten"; lid 2 bepaalt het volgende:

„a) Het voorgaande lid is eveneens van toepassing wanneer tijdens het onderzoek naar de feiten de exporteurs vrijwillig de verbintenis aangaan om hun prijzen zodanig te herzien dat de marge van dumping wordt opgeheven, dan wel om de uitvoer van de betrokken produkten naar de Gemeenschap te staken, mits de Commissie, na kennisneming van de in het Comité naar voren gebrachte standpunten, deze oplossing aanvaardbaar acht;

b) Wanneer de Commissie overeenkomstig de voorgaande alinea de aldaar bedoelde verbintenis heeft aanvaard, wordt het onderzoek naar de schade niettemin voltooid indien de exporteurs dit verzoeken of de Commissie, na kennisneming van de in het Comité naar voren gebrachte standpunten daartoe besluit. Indien de Commissie, na kennisneming van de in het Comité naar voren gebrachte standpunten, vaststelt dat er geen schade is, komt de door de exporteurs aangegane verbintenis automatisch te vervallen, tenzij deze laatste de geldigheid ervan bevestigen;

c) De exporteurs kunnen ervan afzien de hiervoor bedoelde verbintenissen aan te gaan of weigeren op een daartoe strekkend verzoek van de Commissie in te gaan, zonder dat hun zaak daarvan enig nadeel mag ondervinden. Het staat de Commissie echter vrij te oordelen dat, indien de invoer met dumping wordt voortgezet, het waarschijnlijker wordt dat de dreiging van schade overgaat in schade;

d) Wanneer de Commissie constateert dat de verplichting van de exporteurs omzeild wordt, niet wordt nagekomen of opgezegd is en dat dientengevolge beschermende maatregelen nodig kunnen zijn, stelt zij de Lid-Staten daarvan onmiddellijk in kennis en hervat zij het onderzoek naar de feiten in de zin van artikel 10;

e) Artikel 18, lid 1, is mutatis mutandis van toepassing op de verplichtingen die op basis van het onderhavige artikel door de exporteurs zijn aangegaan. Elke wijziging van deze verplichtingen geschiedt volgens de in het onderhavige artikel voorgeschreven procedure".

33 Voor het geval van voortzetting van het onderzoek naar de feiten is evenwel in artikel 17 van de verordening het volgende bepaald:

„1. Wanneer uit de definitieve vaststelling van de feiten blijkt dat dumping en schade bestaan, en de belangen van de Gemeenschap een communautair optreden noodzakelijk maken, legt de Commissie, na kennisneming van de in het Comité naar voren gebrachte standpunten, een voorstel aan de Raad voor. Dit voorstel heeft eveneens betrekking op de in lid 2 bedoelde vraagstukken.

2. a) De Raad besluit met gekwalificeerde meerderheid van stemmen. Wanneer artikel 15, lid 1, werd toegepast, bepaalt de Raad, onverminderd het bepaalde in artikel 15, lid 2, in hoeverre het bij wijze van voorlopig recht gewaarborgde bedrag definitief wordt geïnd.

b) Tot definitieve inning van dit bedrag kan niet worden besloten indien uit de definitieve vaststelling van de feiten niet blijkt dat aanmerkelijke schade bestaat — en niet enkel een dreiging van aanmerkelijke schade of een aanmerkelijke vertraging bij de vestiging van een bedrijfstak — of dat een zodanige schade zou zijn veroorzaakt indien er geen voorlopige maatregelen zouden zijn toegepast".

34 Het is, gezien deze bepalingen, niet geoorloofd dat een en dezelfde antidumpingprocedure zowel met de aanvaardiging — door de Commissie — van een toezegging van de exporteur(s) tot herziening der prijzen wordt besloten als met instelling — door de Raad op voorstel van de Commissie — van een definitief anti-dumpingrecht.

35 Het argument dat de toezegging in casu pas na het onderzoek naar de feiten zou zijn gedaan, faalt: het onderzoek naar de feiten is pas afgelopen wanneer de Commissie haar voorstellen bij de Raad indient en vaststaat dat de toezegging op 20 juni 1977 — vóór de bijeenkomst van het raadgevend Comité bedoeld in artikel 12, lid 2, van verordening nr. 459/68, gehouden op 21 juni 1977 — is gedaan.

36 Het waren deze verbintenissen waarop het op 4 juli 1977 door de Commissie bij de Raad ingediende voorstel betrekking had en die zij „aanvaardbaar" achtte.

37 Diezelfde verbintenissen kwamen, naar hiervoor werd opgemerkt, zowel in de overwegingen van de considerans als in de bepalingen van 's Raads verordening nr. 1778/77 als bestaande en nog geldende toezeggingen ter sprake.

38 Dat de Commissie haar aanvaarding van de toezegging pas op 3 augustus 1977 heeft betekend, is dan ook niet te beschouwen als een aanwijzing dat die aanvaarding slechts is geschied „onder voorbehoud" van een sanctiemaatregel, bestaande in de instelling — met gelijktijdige schorsing — van een definitief anti-dumpingrecht.

39 Integendeel volgens voormeld artikel 14 leidt een toezegging van de exporteur dat hij zijn prijzen zal herzien, tot afsluiting van de procedure, zodat artikel 17 van verordening nr. 459/68 niet kan worden toegepast.

40 Dat in artikel 14 voorts is bepaald dat bedoeld geval slechts intreedt wanneer „de Commissie, na kennisneming van de in het Comité naar voren gebrachte standpunten, deze oplossing aanvaardbaar acht" wil geenszins zeggen dat de Commissie en/of de Raad de voorziene procedure kunnen voortzetten totdat het in artikel 17 omschreven stadium is bereikt, zodat het hun vrij zou staan de toezegging slechts met een gelijktijdige instelling van een definitief antidumpingrecht te aanvaarden.

41 Zulk een combinatie van naar hun aard onverenigbare handelingen ware met de systematiek der basisverordening onverenigbaar.

42 Het argument dat zulk een combinatie goede diensten zou kunnen bewijzen om op de nakoming der toezegging toe te zien en in geval van schending te kunnen optreden, kan dan ook niet worden aanvaard: volgens verordening nr. 459/68, en wel met name volgens haar artikel 14, lid 2, sub d, dient de Commissie in zodanig geval het in artikel 10 bedoelde onderzoek naar de feiten te hervatten.

43 In deze bepaling ligt besloten dat de Commissie, indien zij de voorwaarden daartoe vervuld acht, terstond tot instelling van een voorlopig anti-dumpingrecht of andere noodzakelijke maatregelen mag overgaan, mits ertoe wordt

besloten met het oog op de situatie welke door de niet-nakoming van de toezegging is veroorzaakt.

44 In ieder geval strekt verordening nr. 459/68 ertoe te verzekeren dat bij het nemen van bedoelde maatregelen de in artikel 10 omschreven formaliteiten — en de in het artikel besloten liggende garanties — worden geëerbiedigd.

45 Het argument dat verordening nr. 1778/77 als een rechtstreeks op artikel 113 van het Verdrag berustende maatregel sui generis zou zijn te beschouwen, waarvoor verordening nr. 459/68 niet zou zijn geschreven, houdt een miskenning in van het feit dat de hele procedure in het kader van de bepalingen dier verordening heeft plaats gevonden.

46 Als de Raad ter verwezenlijking van een der doelstellingen van artikel 113 van het Verdrag eenmaal een algemene regeling heeft gegeven, staat het hem niet vrij in bijzondere gevallen van de aldus vastgestelde regelen af te wijken, aangezien zulks de legislatieve systematiek van de Gemeenschap zou ondergraven en ten koste zou gaan van de gelijkheid der justitiabelen voor de wet.

47 Het beroep is derhalve gegrond.

48 En voor zover het beroep tegen artikel 3 van verordening nr. 1778/77 gericht is, zal dat artikel het lot van de artikelen 1 en 2 moeten delen.

49 Als de procedure krachtens artikel 14 van de basisverordening vanwege de toezeggingen der vier belangrijkste Japanse producenten moest worden afgesloten, wil dat zeggen dat er geen aanleiding bestond tot toepassing van artikel 17, waarin de Raad wordt gemachtigd tot definitieve inning van de bedragen van de zekerheidsstelling voor het voorlopig recht.

50 Voorts kan zulk een besluit volgens artikel 17 slechts tezamen met de instelling van een definitief anti-dumpingrecht worden genomen.

51 Dit betekent met name dat de Commissie inning van de bedragen der zekerheidsstelling alleen kan voorstellen wanneer zij „een communautair optreden", dat wil zeggen de instelling van een definitief anti-dumpingrecht, voorstelt.

52 Deze uitlegging vindt steun in artikel 16, lid 2, volgens hetwelk de Commissie een voorstel tot communautair optreden uiterlijk een maand voor het verstrijken van de geldigheidsduur van het voorlopig anti-dumpingrecht bij de Raad moet indienen.

53 In dezelfde richtig wijst artikel 17, tweede lid, sub b.

54 Volgens artikel 19, lid 3, van de basisverordening mag een voorlopig antidumpingrecht slechts worden geheven voor zover er een marge van dumping en belangrijke schade zijn geconstateerd.

55 De Raad schijnt het zelf in die zin te hebben verstaan, toen hij in artikel 3 van de bestreden verordening bepaalde dat de bedragen van de zekerheidsstelling „definitief [zouden] worden geïnd voor zover ze het in deze verordening vastgestelde recht", dat wil zeggen het percentage van het definitieve anti-dumpingrecht, waarvan te toepassing was geschorst, „niet overschrijden".

56 Ook in zoverre is het beroep derhalve gegrond.

57 Waar in artikel 4 van verordening nr. 1778/77 slechts de inwerkingtreding der voorafgegane bepalingen wordt geregeld, is tegen vernietiging van de verordening als geheel niets in te brengen.

58 Uit het hiervoor overwogene — en uit hetgeen verzoeksters in de parallel lopende zaken 113/77, 119/77, 120/77 en 121/77 hebben betoogd — volgt dat verordening nr. 1778/77 onrechtmatig is, zodat het beroep gegrond is.

59 De verordening zal derhalve, in voege als verzocht, moeten worden vernietigd.

60 Evenwel zij opgemerkt dat vernietiging van verordening nr. 1778/77 niet afdoet aan de toezeggingen der belangrijkste Japanse producenten, volgens welke zij hun prijzen zodanig zouden herzien dat de marge van dumping verdwijnt, zodat de toezeggingen volledig rechtsgeldig blijven, terwijl ook artikel 14, lid 2, juncto artikel 10 van verordening nr. 459/68 erop van toepassing blijft.

Ten aanzien van de kosten

61 Verzoekster is in het gelijk gesteld, zodat de Raad in de kosten, die van de gevoegde partij uitgezonderd, moet worden verwezen.

62 De gevoegde partij dient te worden verwezen in de kosten, door haar toedoen aan verzoekster opgekomen.

HET HOF VAN JUSTITIE,

uitspraak doende,

1. **Vernietigt verordening nr. 1787 van de Raad van 26 juli 1977 houdende instelling van een anti-dumpingrecht op kogellagers en kegellagers, van oorsprong uit Japan;**

2. **Verwijst de Raad in de kosten, uitgezonderd die van de gevoegde partij;**

3. Verwijst de gevoegde partij in de kosten, door haar toedoen aan verzoekster opgekomen.

Kutscher Mertens de Wilmars Mackenzie Stuart Donner Pescatore

Sørensen O'Keeffe Bosco Touffait

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op negenentwintig maart negentienhonderdnegenenzeventig.

De griffier

A. Van Houtte

De president

H. Kutscher

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL J.-P. WARNER
(zie zaak 113/77, blz. 1212)